

[Aksel Larsen.]

har virket til nogen som helst Rentedestættelse for Udlaan, og at man altsaa maa overveje, hvad man skal gøre ved disse forbryderiske Bankdirektører og Bankraadsmedlemmer, som ikke overholder den Lov, der er vedtaget.

Naar det kan gaa saadan med en Lov, der angivelig skulde hjælpe Landbruget med Hensyn til dets Gældsforpligtelser, ja, saa maa man nok spørge: hvilke Garantier har vi for, at denne Omvej skal være lettere at betrede end den anden Omvej, som altsaa ikke førte til Maalet?

Hvad angaar Lovforslaget om Skat af Renteindtægt, saa kan det jo kun tilfredsstillende os, at vi endelig her bliver stillet overfor en Form for Beskatning, som ikke er indirekte; ellers ser man jo snart ikke andet end indirekte Skatter og Afgifter gennemført her i Rigsdagen under den Regering, hvis fornemste Programpunkt paa Beskatningens Omraade hedder: Ned med den indirekte Beskatning og ned med Varefordyrelsen for Befolkningen; og det er naturligvis let at forstaa Venstres og de Konservatives Vrede over, at man kan komme med den Slags Forslag.

Det tvinger en til at stille sig et nyt Spørgsmaal. Paa de politiske Møder, jeg omtalte før, er jeg Gang paa Gang blevet stillet overfor den Paastand fra Regeringssiden, at alle de Kriselove, der er gennemført hidtil, med de Konservatives eller Venstres eller begge Partiers Medvirkning, har været antikapitalistiske, planøkonomiske i deres Konsekvens socialistiske Love. Skal man nu, gaende ud fra dette, drage den Slutning, at Loven her er kapitalistisk, og at det er derfor, at Venstre og de Konservative er Modstandere af den — de skal hidtil have været saa ivrige for at stemme for antikapitalistiske Lovforslag —, eller skal man drage den Slutning, som efter min Mening er betydelig mere nærliggende, at dette Forslag er i Stand til at genere de kapitalistiske Kredse af Befolkningen, og derfor vender Venstre og de Konservative sig saa voldsomt imod det?

Man maa have Lov til at sige: Lad os først se, hvor meget der kommer ud af det, man her blander sammen, inden vi udtaler os alt for konkret om det. Vort Parti kan kun være tilfreds, hvis det virkelig er Regeringens Hensigt at gaa til en Beskatning af Kapitalen, som naturligvis ikke er saa kraftig, som den burde være, men som i hvert Fald er et Skridt i den rigtige Retning, en Beskatning, der ikke tilsigter ad indirekte Vej at ramme Befolkningens

Forbrug, som ikke tilsigter at ramme den arbejdende Del af Befolkningen, men som virkelig har Spidsen vendt imod Kapitalen. Vi kan kun hilse dette med Tilfredshed, og det skal ikke mangle paa Støtte fra vor Side til at faa dette Lovforslag om Skat paa Renteindtægt gennemført.

Ganske vist er vi jo efterhaanden blevet vænnet til en vis Forsigtighed; der anvendes altid saa kolossalt meget Teaterbulder, naar et Kriseforlig skal hales i Land. Det Kampgny, vi har hørt fra Regeringens Side, har aldeles ikke imponeret os, og vi vil, som sagt, gerne se Resultatet af Udvalgsforhandlingerne, Resultatet af de hemmelige Forhandlinger og hvad dertil hører, se, hvad der kommer ud af det, før vi giver os til at udtale nogen endelig Tilfredshed med Regeringens Politik paa dette Omraade.

Schmidt: Det er ikke min Mening at fordybe mig i Enkeltheder i disse udviklede Lovforslag, der er fremlagt for Folketinget. Tendensen: at nedsætte Renten, lette Rentebyrden, den hilser jeg selvfølgelig med Glæde. Naar man tager hele Spørgsmaalet frem, hvorledes man skal komme Ondet til Livs, saa vil man selvfølgelig begynde fra flere Sider. Jeg mener dog, at naar man ser paa det hele, saa vil det virksomste være, at man giver de enkelte Erhverv Mulighed for en rentabel Produktion. Derfor vilde det rigtige være at sætte de sidste Lovforslag først, da det jo særlig er Landbrugserhvervet, der er stædt i Krise.

Men der er et andet Synspunkt, som jeg mener, man ikke maa glemme, naar man tænker paa at sætte Renten ned, hvad der i og for sig er rigtigt; man maa tænke ogsaa paa selve den Byrde, som hele Landbruget slæber paa, og som er saa tung, at man ikke kan blive ved med at slæbe paa den. Man maa tænke ikke blot paa at sænke Renten, men ogsaa paa at skrive Gælden selv ned, og jeg finder særlig Anledning til at gøre opmærksom paa, at det ikke kan være nok at nedsætte Renten, men at man ogsaa maa nedskrive Gælden, netop i dette Øjeblik, hvor jeg har Indtrykket af, at der ikke blot indenfor et enkelt Parti — som jo flere Gange har talt for denne Sag —, men i hele det danske Folk er begyndt at vaagne en Erkendelse af, at der maa gøres noget særligt for den Landsdel, som ogsaa jeg repræsenterer, Nordslesvig, fordi denne Landsdel er saa uheldigt stillet, netop hvad den Byrde angaar, den har at forrente.

Man kan her ikke sige, som en konservativ Taler forhen mente, at man skal ikke